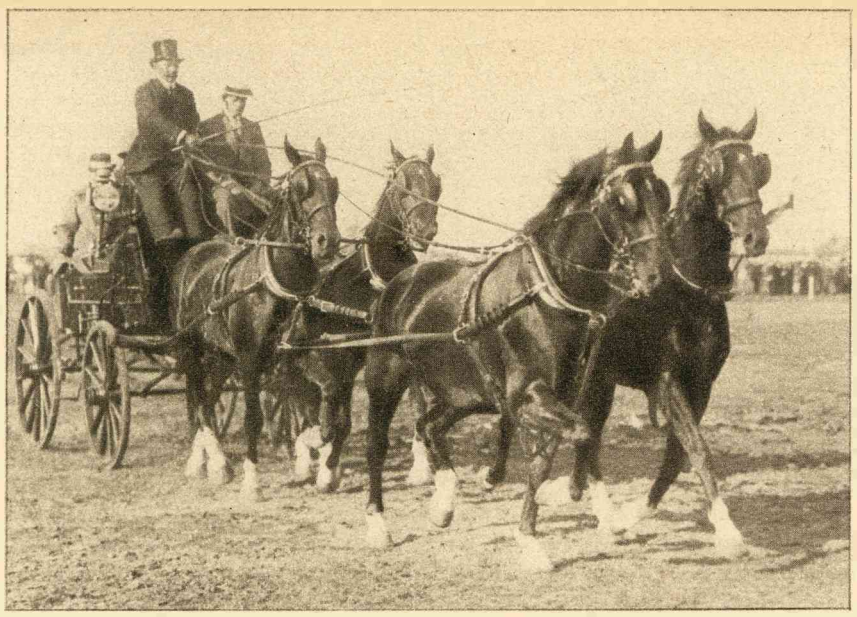

HARDDRAVERIJEN TE LEIDEN.
Een keurig span, dat uitkwam in het nummer Concours voor vierspannen, tijdens de op Woensdag 5 September te Leiden gehouden harddraverijen.

PLANTENKEURING TE LEIDEN.
Een kijkje op de Plantenkeuring die door de Ned. Mij. voor Tuinbouw en Plantkunde op 7, 8 en 9 September te Leiden werd gehouden.

was. Dat zeg ik je," grinnikte een ander. — „Jij met je onverbeterlijke onnoozelheid ook, Stevens, je in te laten palmen door zoo'n komediante. Hu, die krokodillentranen bij zijn begrafenis. Weten jelui het nog ?"

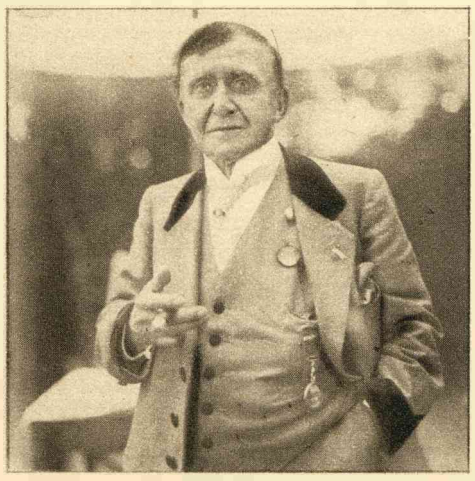
„Of we. Of we," vielen er verscheidenen den laatsten spreker bij, „de komediante, de komediante."

En allen lachten luid op bij die herinnering. — Maar Stevens kon het niet langer verdragen. Half boos, half bedroefd sprak hij : „Het was geen komedie, dat huilen bij zijn begrafenis. Zoo min als het àndere komedie was . . ." — „Welk àndere ? Welk andere ? Wat bedoel je ?" klonken de vragen om strijd. — „Jelui gelooft me toch niet," deed Stevens, ernstig het hoofd schuddend.

„Nou vertel maar, wij zullen dan wel zien," drong iemand aan.

„Stevens kan zooveel vertellen als hij wil," viel de hardnekkigste ongeloovige van ons allen uit, „maar mij kan hij niet aan het verstand brengen, dat zij géén komediante was. Honderden keeren heeft Verhage ons daar staaltjes van verteld." — Doch de anderen maanden hem tot zwijgen aan, en als de stilte in de kleine gelagkamer herkomen was, begon Stevens te vertellen. In het begin hoorde men, terwijl hij sprak, nog wel geluiden van spot, korte uitroepen van ongeloovigheid, maar allengs terwijl hij al ernstiger en ernstiger, betoogend schier, voortging met verhalen, werd het stiller en stiller om hem henen, luisterden de vrienden vol aandacht.

„Ik heb ze beter gekend dan één van jullie," begon Stevens, „beter en veel langer. Verhage was een oud-schoolkameraad van me, en Mien heb ik ook van haar jeugd af aan gekend. Ik ben getuige geweest bij hun huwelijk. En ik kwam er heel veel. Ik beken eerlijk, dat we er in later jaren zijn weggebleven, omdat mijn vrouw en ik geen van beiden de stemming daar in een huis met twee eeuwig boudeerende menschen konden uitstaan. We werden er allebei kregelig van. En toch, achteraf gezien, hoe onpleizierig wij soms ook de atmosfeer daar in dat gezin vonden, toch was er iets, een onzegbaar iets, dat mij telkenmale zei, dat die twee menschen in den grond wel van elkaar hielden, vooral zij van hem. Haar tranen en haar verteedering na een afschuwelijken twist, waarbij ze elkander schandelijk hadden uitgescholden, — die tranen waren ècht. O, ik begrijp nu zoo goed haar leed om zijn smalen op haar teederheid, op haar droefenis, op haar spijt, op haar goedheid soms tegenover hem betoond, op àlles, àlles wat er menschelijks in haar was. „Komediante" was 't onveranderlijk, eeuwig-eendere woord, waarmee hij haar uit den kring van zijn liefde, van zijn waardeering, ja zelfs buiten zijn verdere aandacht stiet. En het was onveranderlijk van haar kant dan een mateloos gesnik of een diepe doffe droefheid om die koppige onafwendbare miskenning. Ha, ik heb er wat afschuwelijke scènes bijgewoond, ik heb haar als 'n verslagene wat dagen en dagen op eenzelfden stoel voor het venster van het woonvertrek zien zitten zonder den zakdoek van voor de oogen weg te nemen. En hij tegenover haar zich plaatsend nu en dan op een stoel voor het andere venster om haar zijn smalende bejegingen telkenmale weer toe te voegen, ongevoelig voor haar leed, — voor haar leed, dat zeer diep was, ik ben daar nu zeker van. Er waren oogenblikken, dat zij zoo ver in haar bijna zwijgend beklag kon gaan, dat zijn hart geroerd scheen. Zijn gezicht ontspande zich ; een trek van . . . . een zekere goedheid verscheen erop. Maar dan ineens, als betrapte hij zich op een kinderachtige zwakheid, verstarde dat gezicht weer tot zijn gewone, koele sarcasme, en „komediante" klonk het smalend van zijn mond, terwijl hij schouderschokkend zich van haar afwendde. Zij kon fel en bits op zijn plagen reageeren, goed, maar zij wilde ook altijd weer wat je noemt „de minste" zijn, zij wilde graag toenadering tot welken prijs ook, al zou zij er ook bij moeten inboeten van wat men zoo in het dagelijksch leven gewoon is „karakter" te noemen, maar alles stuitte af op zijn harden kop, op zijn onverbeterlijk sarcasme, dat haar met een kil en hatelijk „komediante" maar weer zou afwijzen.

LOUIS BOUWMEESTER.
Ter gelegenheid van zijn 75sten verjaardag poseerde deze alom gewaardeerde tooneelspeler voor onzen fotograaf.

Eens is ze bij hem weggeloopen. Mijn vrouw en ik zaten op 'n avond als naar gewoonte in de huiskamer een kopje thee te drinken en de courant te lezen, toen er luid gebeld werd. Het dienstmeisje was uitgegaan, en ik deed zelf open. Het was gruwelijk slecht weer. In het hart van den winter. Een sneeuwstorm zoo hevig als ik later nooit meer heb bijgewoond. Bij het openmaken van de deur sloeg kletsend de ijskoude sneeuw me boosaardig als een kaakslag. Ik rilde tot in mijn gebeente ervan. Ik had moeite, daar in het helsche donker van den landweg een poover, als in de koude verschrompeld gestaltetje te onderscheiden, geheel omwonden door een grooten omslagdoek.

„Ik ben het : Mien," zei een mager licht stemmetje, dat zachtjes, nauw verstaanbaar en bibberend door het tumult van den storm heenklonk.

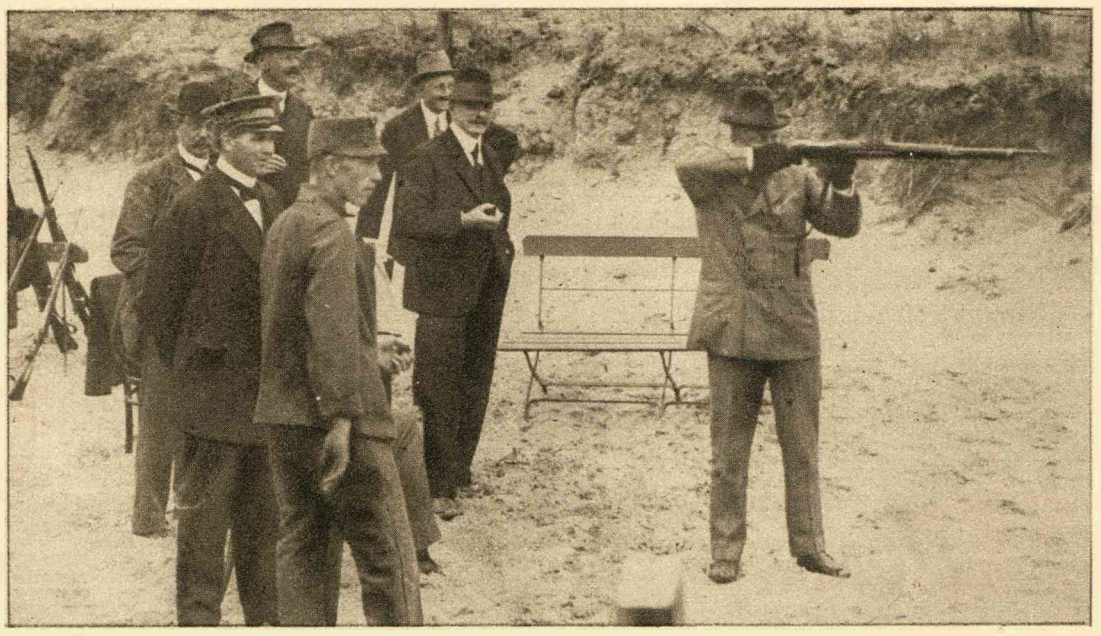
Niet weinig verwonderd waren wij haar bij ons te zien op dit late uur. Zij ging nooit 's avonds alleen uit. Als Verhage, die toen nog nachtredacteur was, 's avonds naar de courant ging, bleef zij ook al niet zoo heel lang meer op, om toch vooral niet later dan zes uur weer bij de hand te kunnen zijn, want dan kwam hij van zijn werk terug, en moest ze hem zijn kop koffie en zijn boterhammen klaarmaken. Dat moest altijd keurig en bijtijds in orde zijn. Daar stelde zij een eer in. En nog nooit in al die jaren van hun huwelijk, zelfs bij de ergste booze-buien was zij in gebreke gebleven om daarvoor te zorgen. Hij had het zich altijd graag laten welgevallen, al leek ook hare stipte plichtmatigheid hem, al evenals haar teedere aanhankelijkheid, een vertoon, een komedie toe.

Dien avond waren wij dus ook erg verrast door haar bezoek. Zij deed zeer gejaagd, groette ons hulpeloos met een flauw knikje van het hoofd, en ging als verwezen zitten op een stoel, dien ik haar bijschoof. Ze rilde aldoor nog van de doorgestane kou; het magere lichaam werd telkens, ineens, bliksemsnel, als door een sterke hand geschud.

Toen ze zoo in 't lamplicht zat, bemerkte ik eerst hoe ontzettend slecht zij eruit zag; bijna onkenbaar. Het gezicht was als verschrompeld, de trekken leken wel dicht opeengewrongen, zoo klein was het gelaat, en daarin gezwollen roode als moegeweende oogen.

Ik zie haar nog zoo goed vóór me of het gisteren gebeurd is, en ik heb zóó goed onthouden wat ze zei, want weinig dingen hebben mij in mijn leven zoo aangegrepen als dat avondbezoek van Mien Verhage.

We vroegen wat er was :

Z.K.H. PRINS HENDRIK AAN HET SCHIJFSCHIETEN.
Z.K.H. Prins Hendrik beoefent het schijfschieten — Zijn geliefkoosde sport — in de duinen van Katwijk.

NEDERLANDSCH LANDHUISHOUDKUNDIG CONGRES.
Op 3, 4 en 5 September werd te Assen een Nederlandsch Landhuishoudkundig congres gehouden. — Onze foto geeft de officieele ontvangst der congresleden met hun dames, door het gemeentebestuur in de Buitensociëteit.